

DE REDDINGSBOEI

Een vonkelend verhaal van
Manon Vonk
&
Maureen Piet

DE REDDINGSBOEI

1: Orkaankracht

Met haar handen diep in haar zakken van haar regenjas, capuchon op haar hoofd, staat Josephine op het strand en kijkt hoe donkere onheilspellende wolken zich samenvakken boven zee. Ze huivert. De wind is kil en de regen klinkt hard en monotoon in haar oren, het geluid versterkt door haar capuchon.

Ze denkt aan Jan die vanochtend is uitgevaren met zijn vissersboot. Ze heeft hemel en aarde bewogen om hem aan de wal te houden, maar er moet geld verdiend worden. Weer of geen weer. "Ik laat mij door een beetje wind en regen niet weerhouden", zei hij.

Dat beetje wind en regen, is inmiddels bijna orkaankracht geworden. Ze kijkt naar de reddingsboei. De reddingsboei die al vele levens van strandgasten gered heeft. Deze reddingsboei gaat haar Jan niet redden mocht het nodig zijn.

Ze draait zich om en loopt terug naar huis....

2: Bliksem aan de horizon

Met zijn handen om de stuurknuppel van zijn vissersboot staart Jan naar de horizon. Zijn knokkels staan zo strak dat ze wit zijn geworden. Hij denkt aan Josephine die hem eerder die dag smeekte niet uit te varen.

"Ik wist dat het slecht zou worden, waarom dan toch uitvaren?" vraagt hij zich onwillekeurig af. Hij schudt zijn hoofd om die gedachten van zich af te zetten. Hij heeft al zijn concentratie nodig om het schip te besturen.

De bemanning zit inmiddels benedendeks in de kombuis. Op het dek staan is te gevaarlijk nu. Af en toe komt een van hem een bak dampende koffie brengen. Dat doet hem goed. Lang hoeven ze niet te blijven, hij kan dit zelf prima aan.

Hij draait aan de radio om het scheepsweerbericht nog wat harder te zetten.

"Misschien kan ik nog uit de storm weggkomen," mompelt hij. Weer speurt hij de horizon af, naar tekenen van een opklaring, een weg uit deze storm. Als hij in plaats daarvan een enorme bliksemflits ziet verschijnen zakt hem even de moed in de schoenen.

Dan valt zijn blik op de foto van Josephine die hij op het bedieningspaneel in de stuurhut heeft geplakt. Haar warme glimlach laat zijn sombere bui verdwijnen. Even lijkt het of hij haar stem hoort "Hou vol Jan, denk aan onze reddingsboei..."

3: Afleiding en onzekerheid

Josephine kijkt hoe langzaam de koffie door het filter drupt. Ze smakt naar een kop koffie. Haar gedachten springen alle kanten op en ze merkt dat ze ongeduldig met haar vingers op het keukenblad trommelt. Waarom is ze zo onrustig? Jan is wel vaker in slecht weer uitgevaren en altijd heelhuids teruggekomen. Waarom zou het nu anders zijn?

Ze kan er de vinger niet opleggen. Ze pakt een mok uit de kast en schenkt koffie in voor zichzelf. Ze klemt haar handen om de mok en voelt de warmte. Het maakt haar wat rustiger.

Ze zet de TV aan en kijkt naar het nieuws. Snel zet ze hem weer uit, daar wordt ze zeker niet rustiger van. Ik moet iets gaan doen wat mijn gedachten afleidt, anders word ik gek, denkt ze. Ze neemt de koffie mee naar haar werkkamer en gaat aan het werk.

Ze is architect en heeft een fantastische opdracht gekregen. Ze mag een energie neutrale villa ontwerpen die in een natuurgebied gebouwd gaat worden. De opdrachtgever heeft hemel en aarde moeten bewegen om een vergunning voor die plek te krijgen en de voorwaarden die gesteld worden aan de bouw van de villa zijn ellenlang. Daardoor is het voor Josephine een enorme uitdaging om aan al die voorwaarden te voldoen.

Ze zet haar iMac aan en staart naar het scherm...

Ondertussen heeft Jan al zijn krachten nodig om zijn vissersboot op koers te houden. De mok koffie die ze net gebracht hebben, valt om. Jan weet zich ternauwernood vast te klampen aan het stuurwiel. Met een enorme klap valt de boot terug op het water. Zo erg heeft hij het nog niet meegemaakt. Zijn hart klopt als een bezetene. Hij hoort zijn mannen beneden in de kombuis. Die zijn er ook niet gerust op.

4: Verrassingen

Bij Josephine wil het werk niet vlotten. Ze heeft al drie schetsen gemaakt, die haar allemaal even ongeïnspireerd voorkomen, op het saaie af. Ze loopt even weg van haar bureau.

"Je kunt echt beter Jo," moppert ze op zichzelf. In de keuken schenkt ze een verse kop koffie in. Staand voor het grote raam van haar werkkamer neemt ze een paar grote slokken.

"Waar ben je Jan?" vraagt ze zich af. Ergens daar op de behoorlijk woeste zee, onder de loodgrijze hemel, moeten ze zijn. De laatste slok koffie is al koud. Hoofdschuddend loopt ze weer terug naar haar bureau.

"Dit heeft geen zin," zegt ze op ferme toon tegen zichzelf. "Kom, focus, je kunt dit echt wel."

Met een leeg blad in haar schetsboek voor zich begint ze opnieuw. Dit keer gaat het beter, ze verliest zichzelf in haar creatieve proces. De lijnen lijken als vanzelf op het papier te komen. Een blik op de klok vertelt haar dat ze meer dan een uur bezig is geweest. Als ze kijkt naar haar ontwerp slaat ze een hand voor haar mond...

"Wat...?" Ze staart naar het papier. Het prachtige ontwerp dat ze zojuist heeft getekend vertoont een verbluffende gelijkenis met een grote omgekeerde boot. Of haar klant dit gaat waarderen weet ze nog niet zo zeker.

"Maar weggooiën doe ik het zeker niet. Misschien dat ik ooit met Jan..." ze krijgt een brok in haar keel. "Als hij terugkomt... Nee, niet áls, hij kómt terug, dat moet."

Ondertussen voert Jan zijn eigen gevecht met de elementen. Hij heeft zijn tweede stuurman Steven erbij geroepen. Samen hebben ze een koers uitgestippeld, rekening houdend met de stromingen, het getij en alle informatie uit het weerbericht.

"Ik krijg ons wel veilig thuis," denkt hij. "Zo laat ik ons niet ten onder gaan, en ook zeker nu nog niet." Dat laatste had hij hardop gezegd. Gelukkig was Steven net even weggelopen.

5: Een dieptepunt

Jan kijkt weer naar de foto van Josephine. Het is maar goed dat Steven even weg is, want zijn ogen schieten vol. Hij haalt diep adem en roept zichzelf tot de orde. Geen tijd voor melancholie en doemdenken. Hij moet zichzelf en zijn bemanning veilig thuis krijgen. Ze hebben allemaal een gezin. Hij en Josephine zijn ook al even bezig om kinderen te krijgen. Dat is nog niet gelukt, alleen daarom al moet hij veilig thuis komen.

Hij kijkt weer naar de koers die hij samen met Steven heeft uitgestippeld. Dat moet lukken, denkt hij. Voor de zekerheid zet hij de marifoon wat harder zodat hij de laatste weerberichten en navigatieaanwijzingen doorkrijgt. Zijn handen grijpen het stuurwiel nog wat steviger vast, hij heeft moeite zijn boot recht te houden. De marifoon begint te kraken en hij spitst zijn oren om niets te missen.

Oh mijn God, kan het nog erger? Hij kan zijn oren niet geloven als hij hoort dat op zijn koers zich een windhoos aan het vormen is. Hij roept naar Steven, die direct naast hem staat.

"Steven we moeten opnieuw naar onze koers kijken, er komt een windhoos op ons pad. Ik wil dat jij uitzoekt hoe we daar omheen kunnen varen, voor zover je dit nog varen kunt noemen."

Steven kijkt hem aan en schrikt van wat hij ziet. Al jaren vaart hij met Jan en nog niet eerder heeft hij deze angst in zijn ogen gezien. Ze hebben vaker bizar slecht weer gehad. Wat is er aan de hand? Maar hij houdt zijn mond en gaat snel aan de slag. Er is geen minuut te verliezen.

Josephine blijft ademloos naar haar laatste schets kijken. Ze is er nog confuus van. Haar potlood gleed als vanzelf over het papier. Het beeld zat niet in haar hoofd, niet bewust tenminste. Haar handen tekenden het alsof ze er geen sturing over had.

Ze kan nauwelijks wachten om de schets aan haar opdrachtgever te laten zien. Door de organische vorm gaat het op in de omgeving. Het dak zou met sedum bedekt kunnen worden. Gebruik van zoveel mogelijk natuurlijke materialen. Ze wordt enthousiaster en enthousiaster. Stilletjes hoopt ze eigenlijk dat haar opdrachtgever het te gewaagd vindt, dan kan ze het voor haar en Jan bewaren en voor de kinderen die zo graag willen.

6: Ochtendglorien

Die nacht vechten Jan en zijn hele bemanning met de storm. Ze lossen elkaar af, verdelen alle noodzakelijke taken onderling. Daar zijn overigens weinig woorden voor nodig, want ze varen al jaren met elkaar. Veel slaap krijgen ze niet, maar Steven zorgt er wel voor dat ook Jan af en toe een half uurtje pakt.

"Jij moet ons thuis brengen, en als je je ogen niet meer open kunt houden..." broemt Steven met zijn sonore basstem.

Hij heeft gelijk, dat weet Jan ook. Dus hij volgt de wijze raad op, met lood in zijn schoenen, dat wel.

Ergens in de vroege ochtenduren klinkt er een kreet. "Kijk! Licht, er is licht daar!" Het is Werner, hun jongste bemanningslid. Jan kijkt in de richting waar hij heen wijst. En verdomd, daar gloort licht, door een smalle opening in het dichte wolkendek. Zouden ze dan toch...? Met ferme hand verandert hij van koers.

"Steven!" roept hij, "daar moeten we heen."

In diezelfde nacht doet ook Josephine geen oog dicht. Haar omgekeerde-boot-ontwerp laat haar niet los. Ze heeft haar oorspronkelijke schets verfijnd, meer details aangebracht. Nu is ze bezig om het ontwerp in AutoCAD te zetten. In de woonkamer zorgt ze voor extra veel ramen, om maximaal van het prachtige landschap te kunnen genieten. Na een kort moment van twijfel maakt ze ook ruimte voor twee kinderkamers.

"Je moet echt thuiskomen Jan," zegt ze, terwijl ze doorgaat met de tekeningen.

Pas wanneer het donker plaats begint te maken voor de ochtendschemer stopt ze met werken. Ze rekt zich uit, alles kraakt en doet pijn. Een hartgrondige geeuw ontsnapt haar. "Koffie," besluit ze. Want aan slapen wil ze niet denken. Vanuit het keukenraam staart ze weer naar de zee, haar handen warmend aan de dampende mok koffie. Haar oog wordt getrokken door een helder licht. De vuurtoren kan het niet zijn, die staat te ver weg. Ze kijkt nog eens goed, en beseft dan wat ze ziet. Het wolkendek is aan het breken, het zonlicht komt er aarzelend doorheen. In haar hart begint zich langzaam een sprankje hoop te vormen.

7: Opluchting en verwarring

Het weerbericht van de Marifoon bevestigt wat Jan al had gezien. Het weer klaart op, de wind neemt af. Hij voelt hoe zijn handen iets minder krampachtig het stuurwiel vasthouden. Hij kijkt opzij naar Steven en ziet dat die net zo opgelucht is als hij. Hun blikken kruisen en zonder dat ze iets tegen elkaar hoeven te zeggen, weten ze dat ze door het oog van de naald zijn gekropen.

Ondanks dat Jan opgelucht is, malen de gedachten door zijn hoofd. Waarom luisterde hij niet naar Josephine? Waarom wilde hij per se het water op? Hij heeft niet alleen zichzelf, maar ook zijn bemanning in gevaar gebracht en dat alleen maar vanwege geld. En nog maar te zwijgen over wat hij Josephine aandoet met dit roekeloze gedrag. Hij slikt een paar keer en veegt met zijn hand over zijn ogen. Bepaald geen stoere zeebonk nu...

Terwijl Jan zijn zonden overdenkt, zet Josephine thuis de TV aan. Ze wil met eigen ogen zien dat het noodweer voorbij is en dat ze mag hopen dat Jan weer veilig thuiskomt. Dat is op dit moment het allerbelangrijkste.

Ook bij haar malen de gedachten door haar hoofd. Waarom wilde Jan per se het water op? Normaal is hij zeker niet roekeloos, sterker nog, hij is op het voorzichtige af. Ze begrijpt niet waarom hij is gegaan. Wat wilde hij bewijzen?

Ze zet haar mok koffie neer, zet de TV uit en loopt naar boven. Terwijl ze onder de douche staat, laten de negatieve gedachten haar niet los. Wat wil Jan haar vertellen met dit gedrag? Ze sluit haar ogen en voelt hoe het warme water haar nu wat rustiger maakt. Ze blijft nog even staan en draait dan de kraan dicht. Terwijl ze een grote handdoek pakt om zich af te drogen, hoort ze haar telefoon gaan. Zonder zich te bekommeren dat ze kletsnat de kamer doorloopt, pakt ze snel de telefoon op. Het is de havenmeester.

8: Een eiland

De havenmeester legt uit dat hij belt namens Jan. "Alle communicatie-apparatuur op het schip heeft de geest gegeven," zegt hij. Dus ze hebben via de havenmeester in Lerwick een bericht gestuurd naar hem in Nederland.

"Lerwick?" vraagt ze, want het wil haar niet te binnen schieten waar dat ligt.

"Ja, Lerwick. Uh, dat ligt op Shetland," verduidelijkt de havenmeester.

Hij vertelt dat iedereen het goed maakt. Dat ze wel moeten wachten op informatie over werkzaamheden die aan het schip moeten worden gedaan.

"Kan ik ze zelf ergens bereiken?" vraagt Josephine.

De havenmeester is even stil. "Jan zal snel zelf bellen," zegt hij. "Er was nu iets met een oplader of zo," voegt hij eraan toe

"oké, dan wacht ik het af." Ze bedankt hem en verbreekt de verbinding.

"Hoe zijn ze nou op Shetland terecht gekomen?" vraagt ze zich af. "Hoeveel schade hebben ze opgelopen?" Ze loopt doelloos rond in huis, voelt zich nog steeds onrustig. "En was er dan niemand met een goede oplader?" Ze schudt haar hoofd. "Dat verhaal hoor ik nog wel een keer," zegt ze zachtjes. Jan heeft wel vaker van die dingen. Hij heeft, zoals hij zelf zegt, een haat-liefde-verhouding met technologie.

Ze besluit naar haar werkkamer te gaan om verder te werken aan het ontwerp van het huis. Dat helpt om haar gedachten tot rust te brengen.

Een week gaat voorbij. Er is meer werk nodig aan het schip dan oorspronkelijk de verwachting was. Jan vindt het prima. Hij voelt zich eigenlijk best thuis hier op Shetland. De woeste natuur, altijd de wind in je haren. Hij kan het ook prima vinden met de lokale bevolking.

De rest van de bemanning moppert vooral. "Kaal, saai en koud," vat Werner het bondig samen. Jan zegt niks. Ja, hij mist Josephine, heel erg zelfs. Maar als ze hier bij hem zou zijn, dan zou hij niets te klagen hebben.

Hij heeft haar al een paar keer kort gesproken. Haar gerust weten te stellen dat hem echt niets mankeert, en dat hij echt vast van plan is naar Nederland terug te komen. Hij hoorde gisteren nog steeds wat spanning in haar stem, maar wist niet hoe hij die weg kon nemen.

"Ik kom echt terug, Josephine," zegt hij zachtjes voor zich uit. Hij staat op een hoge klif, zijn blik naar het zuiden. "Ik kom bij je terug." De afgelopen dagen heeft zich een plannetje gevormd in zijn hoofd. En nu heeft hij een belangrijke vraag aan haar. Een die hij haar alleen kan stellen als hij weer bij haar is.

Josephine kijkt op haar wekker. 02:35 uur ziet ze. Even blijft ze op haar rug liggen. Dan neemt ze een besluit. Ze stapt ze uit bed en loopt naar haar iMac. Al snel dansen haar vingers vliegensvlug over het toetsenbord.

"Even kijken, ja, dat komt prima uit. Mooi," mompelt ze. "Oké Jan, als jij voorlopig niet hierheen kunt komen, dan kom ik naar jou."

Er speelt een glimlach om haar lippen. Ze stelt zich zijn gezicht voor als ze straks zomaar voor hem staat, daar in Lerwick.

9: Voorbereidingen

Jan ligt in zijn kooi en voelt de zachte deining van de zee. Zijn ontzag voor de natuur is alleen maar toegenomen sinds de storm. Hij kan de slaap niet vatten. Zijn mannen willen naar huis, maar het is wachten op een paar onderdelen die ze nodig hebben voordat ze weer kunnen gaan varen. Hij is zo benieuwd wat Josephine van zijn plan zal vinden. Hij weet dat hij ongelooflijk veel van haar gaat vragen, hij weet ook dat ze altijd in is voor een avontuur. Maar toch... hij is er niet helemaal gerust op. Ze willen graag kinderen en dat wat hij nu in zijn hoofd heeft, staat die wens wellicht in de weg.

Tegen het krieken van de dag staat hij op en gaat koffie zetten in de kombuis. Terwijl de koffie druppelt, stapt hij het dek op. De zon komt net op en er ontvouwt zich een waar spektakel voor zijn ogen. Het enige wat uit zijn mond komt, is wauw...

Hij hoort dat de mannen wakker worden en daalt het trapje weer af naar de kombuis. Ze zitten met hun slaperige koppen aan tafel met een mok dampende koffie voor zich. Als het goed is komen de onderdelen voor de boot vandaag binnen. Hij vraagt Steven om een planning te maken wie wat doet zodra de onderdelen binnen zijn. Die verwacht hij nu elk moment. Hij belooft ze dat ze daarna echt zo snel mogelijk terug naar huis zullen varen.

Josephine heeft een vlucht naar Aberdeen geboekt en van daaruit de ferry naar Lerwick. Midden in het kleine stadje, dat iets van 7000 inwoners telt, heeft ze een leuk hotelletje gevonden en een paar nachten geboekt. Ze kan het daar nog aanpassen als het nodig is naar langer of korter verblijf. Ze is vooral heel benieuwd wat Jan ervan vindt.

Ze kan ook niet wachten om hem het ontwerp van het huis te laten zien en de indeling, waar ze ook de kinderkamers ingetekend heeft. Maar voor alles wil ze hem weer even stevig vasthouden en uitfoeteren. Ze heeft doodsangsten uitgestaan en ze heeft ook het gevoel dat er iets is wat Jan haar niet vertelt. Ze kan er de vinger niet opleggen, maar ze voelt dat er iets is.

Ze staat te dubben voor haar kledingkast. Wat moet ze meenemen naar Lerwick. De temperaturen daar zullen wat lager zijn dan hier en ook met regen moet ze rekening houden. Ze pakt twee dikke truien, maar ook wat bloesjes en shirtjes. Paar spijkerbroeken legt ze ook in haar koffer en wandelschoenen trekt ze aan. Voor 's avonds legt ze een leuk jurkje en een open schoentje in haar koffer, die nu net aan dicht kan.

Ze vliegt einde van de middag en neemt dan de nachtferry vanuit Aberdeen. Dat betekent dat ze morgenochtend vroeg in Lerwick aankomt. Ze belt nog even met de havenmeester om te horen of er nog nieuws is. Hij weet alleen te melden dat ze nog altijd wachten op de onderdelen, maar dat die wel vandaag verwacht worden.

Mooi, denkt Josephine, dan zijn ze morgen in ieder geval nog in Lerwick en kan ze haar verrassing ten uitvoer brengen.

10: Een nieuwe start

De volgende dag is Jan bezig om iedereen zo vroeg mogelijk van het schip af te krijgen. Hij wil nadenken, en dat kan hij niet als iedereen om hem heen loopt en van alles aan hem komt vragen. Dus verzint hij voor iedereen een lijst met klusjes waarvoor ze eropuit moeten.

"Haast je maar niet, we kunnen toch vandaag nog niet weg," zegt hij.

Steven vraagt hem of hij zelf niet mee gaat. "Nee, ik ga hier kijken of alles nu in orde is," zegt hij resoluut. Daarmee is voor hem de kous af. Steven kijkt hem even aan, maar laat het er verder gelukkig bij.

Nu ijsbeert hij door de stuurhut. "De plek kan niet beter, het uitzicht is echt schitterend. Het huisje is klein, maar alles klopt en we hoeven er voorlopig niets aan te doen," broemt hij voor zich uit. "Die makelaar lijkt me een geschikte kerel." In zijn hoofd heeft hij zijn besluit al genomen. Weer wenst hij dat Josephine niet zo ver weg bij hem vandaan was.

Na een nacht met heel weinig slaap staat Josephine nu bij de uitgang van de ferry. Ze heeft al een uur reikhalzend uitgekeken naar de aankomst in de haven van Lerwick. Ze hoeft alleen nog een taxi te zoeken die haar naar Jan kan brengen. "Dat zal ook nog wel lukken," stelt ze zichzelf gerust.

Aan boord heeft ze de tekening van haar nieuwste huis nog meerdere keren bekeken.

"Het klopt gewoon helemaal, hier zouden we ons echt helemaal thuis in gaan voelen," mompelt ze. "Alleen, waar...?" Ze schudt die vraag van zich af. Wanneer ze Jan eenmaal over de streep heeft getrokken komen ze daar vast ook wel uit.

Als ze een uurtje later aankomt bij de plek waar het schip van Jan ligt ziet ze hem al staan op de voorplecht. "Jan!" roept ze, wild zwaaiend met haar armen. "Jan, ik ben er!"

Even denkt Jan dat hij nu toch echt zijn verstand aan het verliezen is. Hoort hij iemand zijn naam roepen? Het klinkt als Josephine... Hij kijkt snel om zich heen. Dan ziet hij haar staan. Ze is het echt, zijn Josephine. Zo snel als hij kan loopt hij naar haar toe op de kade.

"Wat... Hoe... maar ik..." stottert hij, voor hij haar in zijn armen sluit.

Josephine zegt niks, ze heeft een enorme grijns op haar gezicht.

"Gelukt," fluistert ze tegen zijn schouder.

Die avond zitten ze, op aanraden van de havenmeester, aan een tafeltje bij 'Nº. 88'. Het is er gezellig druk en het eten ziet er smakelijk uit. Niet dat ze daar erg veel oog voor hebben. Jan kan alleen maar naar Josephine kijken, die zijn blikken gelukkig weer beantwoordt met de warme glimlach die voor twinkelingen in haar ogen zorgt.

Die ochtend hadden ze eerst lang gepraat. Zittend in de kombuis had Josephine een spervuur aan vragen op hem afgevuurd. Waarom hij toch was uitgevaren, wat er nou precies was gebeurd in de storm, hoe ze in hemelsnaam helemaal op Shetland terecht waren gekomen. Hij had haar uit laten razen, antwoord gevend zo goed en zo kwaad als hij kon, tot ze uiteindelijk was stilgevallen.

Nu genieten ze van koffie met een heerlijke punt 'chocolate hazelnut tart'.

"That's the best dessert, if you ask me" zegt de jongen die hen bedient.

"Dit is echt heerlijk, ik zou nog wel een stuk lusten." verzucht Josephine. "Als ik al niet helemaal uit mijn jurk zou barsten nu," voegt ze er lachend aan toe.

Jan klopt op zijn buik met een tevreden glimlach op zijn gezicht. "Zalig, maar hier past ook echt niks meer bij," zegt hij. Even blijven ze stil zitten. Jan staart naar buiten.

"Ik ... Josephine, ik wil ..." begint hij dan.

"Jan, er is iets..." zegt Josephine op precies hetzelfde moment.

Jan grinnikt schaapachtig. "Begin jij maar," zegt hij.

"Nee," Josephine schudt haar hoofd. "Het geeft niet. Ga jij maar eerst."

"Ik wil hier blijven," hij flapt het er zo in een keer uit. Hij durft Josephine niet aan te kijken. "En jij?" vraagt hij.

"Ik heb een thuis voor ons getekend," zegt Josephine zachtjes. "Wil je het zien?"

"Ja, dolgraag," zegt Jan, die nu weer opkijkt. "En ik heb een plek voor ons huis gevonden, denk ik. Wil jij die ook zien?"

Josephine kijkt hem aan. Op haar gezicht trekken schrik en ongeloof voorbij, om al snel plaats te maken voor een brede lach.

"Ja, dolgraag," antwoordt ze. De warme twinkeling is terug in haar ogen.

Epiloog

Een paar maanden later staan Jan en Josephine op een klif uit te kijken over zee. Ze zijn even ontsnapt aan de drukte op de bouwplaats. Naast het kleine huisje dat ze hebben gekocht wordt nu hun onderste-boven-boot-huis gebouwd. Jan vond het meteen perfect, er hoefde niets aan te worden veranderd.

Op haar beurt was Josephine meteen verkocht toen Jan haar naar de plek bracht die hij voor hen had gevonden.

"Wat is het hier toch prachtig," verzucht Jan. Het gekrijs van de meeuwen overstemt het geluid van de golven. Hij kijkt naar Josephine, strijkt zachtjes over haar wang.

"We zijn nu net zo'n klef stel uit een goedkope roman," zegt ze grijnzend.

"Prima toch," zegt Jan schouderophalend, "als jij maar hier bij mij blijft wonen. We kunnen er altijd nog een detective van maken," voegt hij eraan toe met een knipoog.

"Nee, doe toch maar dat happy ending verhaal," zegt ze zachtjes, "hier, samen met jou."

Ze kijken nog een tijd naar de zee. De wind speelt met haar haren.

"Had jij dat ooit kunnen bedenken," zegt ze, "dat wij samen op Shetland zouden gaan wonen?"

Jan schudt zijn hoofd.

"We mogen die storm wel heel dankbaar zijn," zegt ze.

Dan pakt ze zijn hand en legt hem op haar opbollende buik.

"Het wordt een jongen," zegt ze. "Wist je dat al?"

"Een jongen? Echt?" antwoordt Jan. "Dan noemen we hem Stian."

Lijkt het je wat om jouw levensverhaal te onderzoeken en op te schrijven?
Bel of mail dan met mij. Dan kijken we wat de mogelijkheden zijn.

manon@vonkelendeverhalen.nl

06 50504461